

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 16, kwiecień 2026 13:08

Mateusz Jabłoński

Odśloni: 245

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie postanowieniem z 13 marca 2026 r. (sygn. II SA/Sz 192/26) odrzucił skargę spółki przewozowej na uchwałę Rady Powiatu w Kamieniu Pomorskim z 15 grudnia 2025 r. w przedmiocie wyrażenia zgody na zawarcie umowy z operatorem na świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego o charakterze użyteczności publicznej. Sąd uznał skargę za niedopuszczalną wobec niewykazania przez skarżącą naruszenia jej interesu prawnego.

Skarżąca spółka – lokalny przewoźnik autobusowy świadczący od lat przewozy na liniach pokrywających się z objętymi zaskarżoną uchwałą – argumentowała, że uchwała rady powiatu stanowi bezpośrednią podstawę zawarcia umowy z innym operatorem. Według skarżącej miało to skutkować, finansowanym ze środków publicznych dumpingiem cenowym, naruszającym jej sytuację prawną i gospodarczą. Dumping cenowy polega na oferowaniu usług poniżej kosztów ich wytworzenia, co w tym przypadku oznacza, że zdaniem strony postępowania operator korzystający z dofinansowania publicznego mógłby ustalać ceny biletów na poziomie nieosiągalnym dla przewoźnika działającego wyłącznie na własny rachunek, co w praktyce eliminowałoby go z rynku.

Skarżąca wskazała art. 59 ust. 1 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym jako podstawę skargi. Przepis ten przyznaje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego podmiotowi, który jest lub był zainteresowany zawarciem danej umowy i któremu grozi powstanie szkody – jednak wyłącznie w przypadku ogłoszenia zamiaru bezpośredniego zawarcia umowy, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy. Z ostrożności procesowej skarżąca powołała się również na art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. Przepis ten określa zakres kontroli sprawowanej przez sądy administracyjne – obejmuje ona m.in. akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego (pkt 5) oraz inne akty tych organów podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (pkt 6). Skarżąca, powołując się na ten przepis, starała się wykazać, że zaskarżona uchwała mieści się w katalogu aktów podlegających kontroli sądowoadministracyjnej.

WSA przypomniał, że sam zakres kognicji sądu to jednak warunek konieczny, ale niewystarczający. Warunkiem merytorycznego rozpoznania skargi na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego jest bowiem wykazanie naruszenia indywidualnego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego. Zgodnie z art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a. sąd odrzuca skargę, bez wchodzenia w meritum zarzutów, jeżeli skarżący nie wykazał, że zaskarżony akt naruszył jego interes prawny stosownie do wymagań przepisu szczególnego. Przepisem tym jest art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, który przyznaje każdemu prawo zaskarżenia uchwały organu gminy naruszającej jego interes prawny lub uprawnienie. Naruszenie interesu prawnego zachodzi, gdy zaskarżony akt wpływa na sferę prawnomaterialną skarżącego przez nałożenie obowiązków, pozbawienie uprawnień albo uniemożliwienie ich realizacji, nie zaś wyłącznie na jego sytuację faktyczną lub gospodarczą.

Sąd stwierdził, że zaskarżona uchwała nie wywołuje sama przez się skutków materialnoprawnych i nie kształtuje sytuacji prawnej podmiotów świadczących usługi transportowe. Zgoda rady powiatu na zawarcie umowy z operatorem wymagana jest na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych wyłącznie jako wymóg formalny warunkujący dostęp do dopłat z tego funduszu na konkretne linie komunikacyjne. Uchwała nie wyznacza operatora ani nie rozstrzyga o prawach lub obowiązkach jakiegokolwiek podmiotu.

WSA podkreślił ponadto, że na mocy art. 20 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym operatorowi nie przyznaje się prawa wyłącznego na danej trasie. Oznacza to, że zawarcie umowy z nowym podmiotem nie zamknęło skarżącej drogi do dalszej działalności, gdyż na tej samej trasie może

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 16, kwiecień 2026 13:08

Mateusz Jabłoński

Odsłony: 245

---

równolegle działać kilku przewoźników. Z kolei argument o dumpingu cenowym sąd ocenił jako wskazujący na interes faktyczny, oparty na subiektywnym zainteresowaniu wynikiem sprawy, nie zaś na interes prawny chroniony normą prawa materialnego. Odnośnie do skargi z art. 59 ust. 1 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym WSA wskazał, że przepis ten obejmuje postępowanie organu bezpośrednio zmierzające do zawarcia umowy o świadczenie usług transportowych, nie zaś uchwałę, która dopiero otwiera możliwość wszczęcia tej procedury.

Wobec powyższego skargę odrzucono na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a i § 3 p.p.s.a., a uiszczony wpis zwrócono skarżącej.

Postanowienie WSA w Szczecinie z 13 marca 2026 r. (sygn. II SA/Sz 192/26)

Źródło: [CBOSA](#)